

PŘEMYSLOVSKÁ DIVADELNÍ ORBA

PREMIÉRA NA PŮDĚ

Jubilejní, desátý ročník festivalu Přemyslovská divadelní orba začal na půdě. Ale ne na nějaké obyčejné. Na nádherně upravené půdě neméně krásně rekonstruovaného statku v Úholičkách. Zvenčí zůstala skoro původní historická stavení, uvnitř vybavení podle nejpršínějších měřítek roku 2015. Při pohledu na objem prostor i na solidní řemeslnou práci se 60 milionů korun, které obec do rekonstrukce čp. 10 investovala, zdá jako neuvěřitelně nízká cena.

Na půdě statku, v poválečných dobách úspěšně zdevastované, vznikla výstavní síň. A v rámci letošního festivalu měla premiéru. Starostka Úholiček paní Terezie Kořínková získala na první výstavu obrazy malířky Miroslavy Oberreiterové, rodačky z Brna, která se svou paletou a olejomalbami procestovala kus světa – Itálii, Vídeň, Seychelské ostrovy, část Afriky, a která nyní pendluje mezi Prahou a Floridou. Část obrazů vystavených v Úholičkách byla na prodej a ten, kdo by díla za pár desítek tisíc koupil, by přispěl dobré věci – fondu na pomoc dětem postiženým rakovinou.

Příprava výstavy neměla chybu. O své práci mluvila autorka i její kolegyně, nachystán byl raut a k tomu hrála tříčlenná skupina z libčické ZUŠ tvořená kytaristou, houslistkou a flétnistkou jihoamerické rytmy. Jen lidí přišlo málo, ale to je asi osud většiny vernisáží.

Neumím ocenit kvalitu olejomalb a jen jako laik chválím dispozici výstavních prostor, ale těm klukům a holkám, které učí na kytaru pan Ernesto Beltrán, upřímně závidím.

KIX BEZ KIKSU

Byli jste někdy na divadelní zkoušce? A na zkoušce stoprocentních ochotníků? Pokud ne, přišli jste o hodně. První část divadelního kusu Mátový nebo citrón na takovou divadelní zkoušku zve a je to možná lepší než premiéra. Herci hrají prkenně, na jeviště vstupuje zmatečně garderobiérka, technik a kulisák to hemžení doprovázejí nejapnými poznámkami a režisérka rezignovaně postrkuje obraz za obrazem, protože do premiéry bude určitě všechno v pořádku.

A po pauze se hraje naostro. V kostýmech, v salóncu z doby snad první světové války. Herci se překonávají, jen občas padá obraz, zvukař pouští déšť jako hromobití, kostýmy nepasují, protože mistrová vzala špatně míru, paruka hlavní protagonistice padá přes oči a skříň, která hraje v úplně tuctové zápletce ústřední roli (netřeba dodávat, kdo se v ní ukrývá) je tak fušersky vyrobená, že z ní v kritickou chvíli upadnou dveře.

V tom původně francouzském kusu je děj vlastně nepodstatný. K umění je v tom, jak tuhle banalitu dokázali autoři (a určitě i ti, kteří hru přenesli na scénu úholičského statku) prošpikovat situacemi a výrazovými fóry, při kterých se evidentně sami baví, a ještě víc se baví publikum. Škoda, že ho bylo na začátek divadelního festivalu tak málo a ještě polovinu ze čtyř obsazených řad zabrali kolegové a přátelé těch na jevišti.

A neuvěřitelná poznámka na konec. Ta parta, která v úholičském statku hrála s takřka profesionální suverenitou, se dala v Buštěhradu dohromady před půldruhým rokem. Dali si jméno Kix, ale nemělo to chybu.

SVATÝ VÁCLAV PŘIJEL NA NÁVES

Zahájení Svatováclavských slavností, letos zpestřených festivalem PřeDivO, měl už tradiční podobu. Na kraji obce byl osedlán kůň a na něm, v doprovodu družiny, vjel na úholičskou návěs kníže Václav. Početný špalír diváků, vyzdobená návěs a vlídné počasí vítalo vzácného hosta, jen jeho řeč k potomkům trochu zanikala. Kníže určitě nemluvil do mikrofonu a nepoužíval ho ani jeho představitel, ba asi by ani nemusel, kdyby potomci naslouchali trochu tišeji.

A po oficiálním odjezdu knížete (za chvíli už bez helmy vodil svého koně, osedlaného dětmi) začala zábava. Hrála dechovka Kmočovka přímo z rodiště slavného kapelníka a skladatele, malí hasiči předvedli hasičský útok a obrovský aplaus sklídily Ú-holky, ať v provedení 50+ (snad jsem neurazil) nazvaném Pozdní sběr, tak v mladší sestavě Výběr z hroznů. Později je vystřídal skupiny